

OLEGUER ESCOLÀ BOADA

1970. Oleguer Escolà a l'avenc de la Pedra de Sant Martí (Nafarroa).

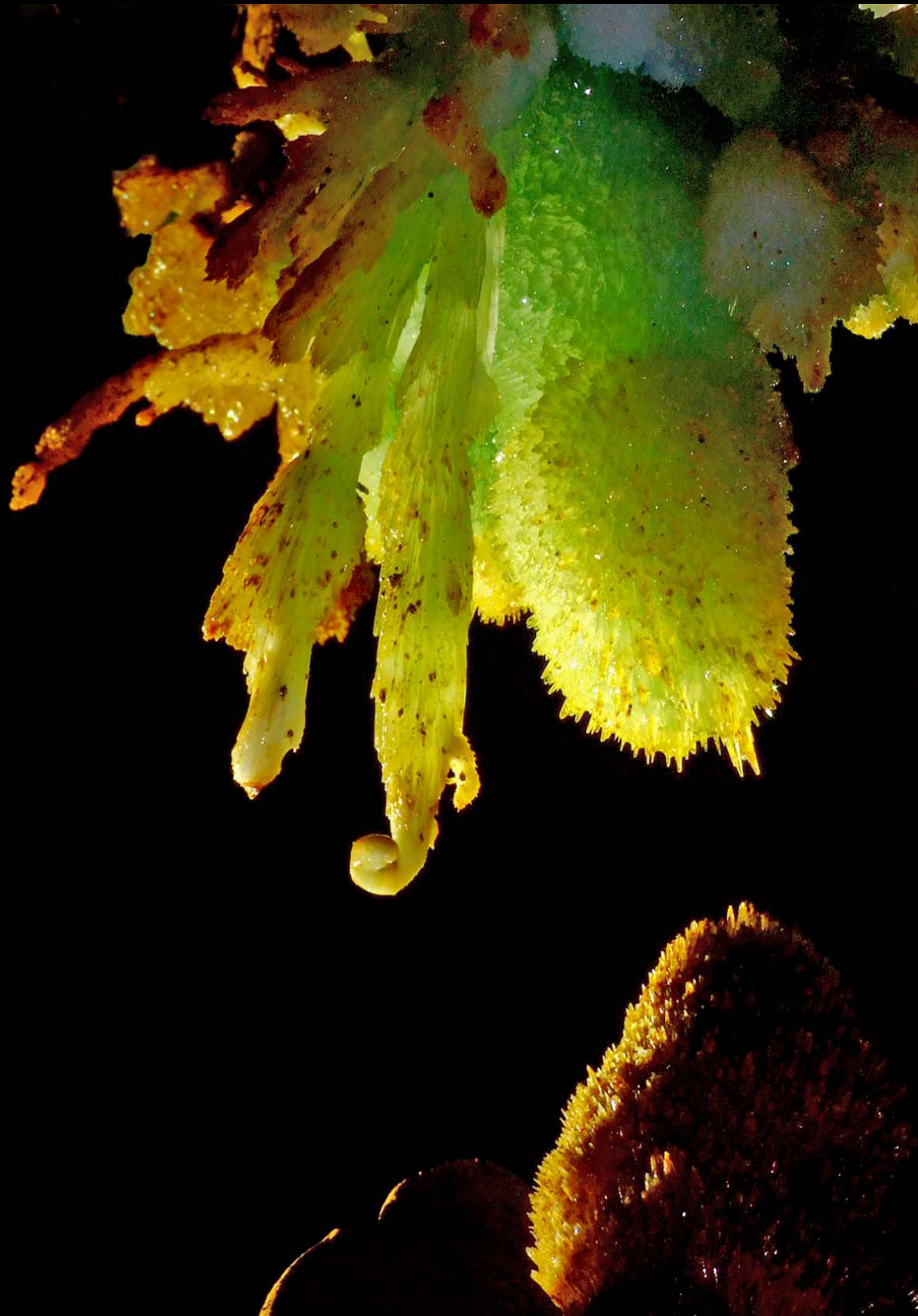
Neix a Barcelona el 1944.

És biòleg especialitzat en coleòpters cavernícoles. De 1967 a 2009 va ser el Conservador d'entomologia del Museu de Zoologia de Barcelona (actual Museu de Ciències Naturals).

S'inicia a l'espeleologia el 1960 en un curs organitzat per l'Equip de Recerques Espeleològiques (ERE) del Centre Excursionista de Catalunya.

L'any següent es fa soci del grup, que presidirà de 1966 a 1971 i on cofunda la revista *Espeleòleg*, de la qual encapçalarà el consell de redacció dels primers 16 números (1966-1972).

Més de 2.500 cavitats visitades

1963. L'Oleguer (dret) amb Toni Arnal, Josep Subils i Joan Pintó, a l'Ampolla (Tarragona).

1963. Al fons del segon pou de l'avenc Montserrat Ubach (el Solsonès). Foto: Fèlix Alabart.

1964. A l'avenc ERE (Els Alanos, Osca). D'esquerra a dreta: Oleguer Escolà, Josep Subils, Montserrat Ubach, Bernat Cuevas, Ferran Godoy, Joan Senent i Josep Mª Buscató.

moltes d'elles en primera exploració, fent tasques de topografia i publicació, gairebé sempre amb recol·leccions de fauna.

El 1961 fa les primeres captures cavernícoles a la Grallera de Badià, al Montsec d'Ares, iniciant així els treballs que es publicaran 10 anys després en el monogràfic d'*Espeleòleg* dedicat al catàleg espeleològic del Montsec, que inclourà 160 cavitats.

El 1963, com estudiant de biologia, inicia les estades a Jaca, al costat del Dr. Enric Balcells del CSIC, que tot just està creant el *Centro Pirenaico de Biología Experimental*. Amb Joan Senent, també biòleg i company de l'ERE, fa exploracions a la Vall d'Echo i entorns que serviran de preparació a futures campanyes.

Comença d'aquesta forma el seu interès pel carst i la fauna dels massissos calcaris del Pirineu central aragonès, als que dedicarà una intensa activitat durant els següents 50 anys.

Des dels inicis col·labora amb companys d'altres entitats, tret significatiu del seu personal tarannà com espeleòleg. El 1963 participa, amb membres de cinc clubs catalans, a l'*Operación Alto Cinca*, organitzada per Ramon Canela, de Badalona. Aquell mateix any, també participa en l'interclub que explora l'avenc Montserrat Ubach (el Solsonès), que es converteix en l'avenc més fons de Catalunya i rècord del món en conglomerats.

1968. Topografiant a l'avenc de la Cabana d'en Garraba (Toloriu, Lleida).

1966. Exploració a l'avenc Subils Godoy (Serra de l'Obac), l'Oleguer amb M. Ubach i els companys del CE de Terrassa, J. Batlle, E. Prat (Sardi), J. Fulladosa, A. Font i altres.

1968. Campanya a l'Ariège, amb M. Ubach i Joseph Delteil. Foto: Carme Tarrés.

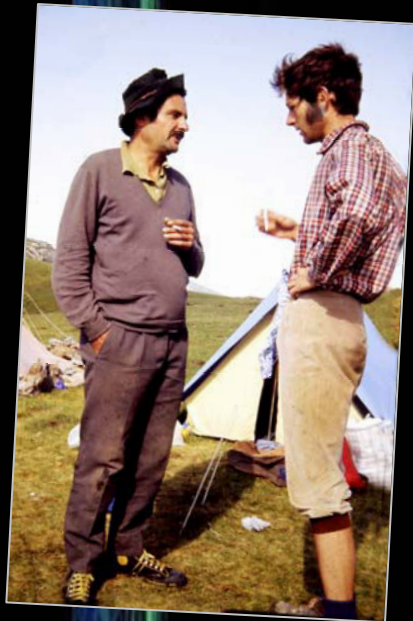
El 1963 forma part de l'Expedició ERE a la Torca del Carlista (Cantàbria), baixant amb escales elektron la seva vertical de 148 metres.

Els dos anys següents, dins les campanyes de l'ERE al massís dels Alanos (Pirineu d'Osca), explora l'Ibón de la Reclusa, de prop de 200 metres, l'avenc E-1 de 102 m i l'avenc ERE, de 254 m, una profunditat important en l'època.

El 1969, amb la Montserrat Ubach, baixa a la Pedra de Sant Martí (Nafarroa) per la Tête Sauvage, fins el Camp des Anciens (- 420 m) per a preparar l'expedició ERE de l'any següent, en la que topografiaran el complex Larumbe (1.900 m) i descobriran el *complex ERE* un nou sector de 400 m.

1970. L'Oleguer a l'expedició ERE a la Pedra de Sant Martí (Nafarroa). Amb Montserrat Ubach (superior), amb Félix Ruíz de Arcaute (esquerra) i sortint de la Tête Sauvage (inferior).

Seguiran altres campanyes amb l'ERE, com ara a la serra de Busa (el Solsonès), amb l'exploració de l'avenc del Capolatell, de -115 m i l'avenc 2 del Capolatell, de -100 m (1967-1980); Mallorca, amb l'exploració de l'avenc des Travessets, una vertical de 145 m (1969) i del Fangar -183 m (1970); Pallars Jussà, amb la descoberta de la continuació del Graller de Castellet + -116 m (1970-1971); Cantàbria, on participa amb l'interclub SEG, ECG, SIS, GES i ERE en l'exploració del Sumidero del Hoyo Salzoso, assolint els -505 m (1979); Osca, on explora, a Aisa, la Sima del Ibón de Izagra, de -170 m (ERE-SIE, 1980) o, a la Vall d'Echo, l'engolidor de Las Foyas -409 m (1983-1984).

És a Osca, on participa molt activament en les campanyes que l'ERE dedica a l'important sistema subterrani d'Arañonera. També en la descoberta de la Sima del Turbón i posterior connexió amb la cova de Santa Elena, així com a l'avenc del Camí de l'Ara i la seva unió amb el T-1, una integral de més de 1.000 metres de desnivell.

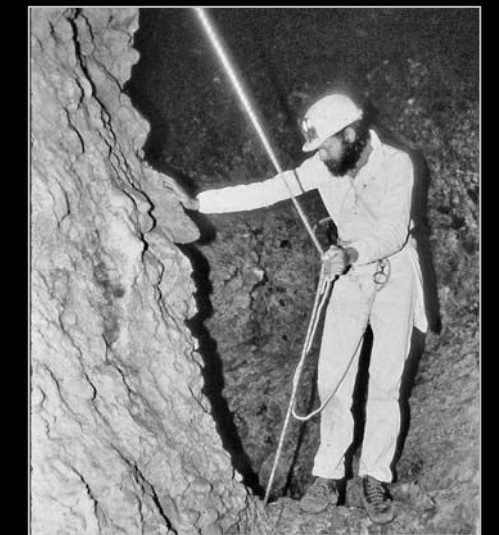

1976. Expedició ERE a Noruega. L'Oleguer a l'entrada del complex Okshola-Kristihola. Foto: M. Ubach.

De les expedicions internacionals destaquen la de Galàpagos (1975), Noruega (1976), Perú (1981), Algèria (1982-1983), Sulawesi (1988) i Bolívia (2000). Especialment les moltes realitzades al Marroc des del 1972 amb importants resultats entomològics.

1981. Expedició Perú. Llac Titicaca. Illes dels Uros (superior), i pel camí de Livitaca a l'Altiplà. Fotos: Alfred Montserrat.

1978. Grallera del Barranc de la Pedregor. Serra de Lleràs (Lleida). Foto: Josep Manel Victoria.

1987. A la surgència d'Escuaín (Osca).

El 1966 publica els seus primers treballs a *l'International Journal of Speleology* de l'UIS i a *Miscel·lània Zoològica* del Museu de Zoologia de Barcelona, dirigit per l'insigne Dr. Francesc Español, el seu mestre i amic.

Va dirigir els primers números de la prestigiosa revista *Speleon* en la seva etapa editada pel CEC (1970-1971). El 1978, juntament amb 4 espeleòlegs més funda el CDE (Centre de Documentació Espeleològica), primera entitat d'aquest tipus de l'estat i representació espanyola de la Comissió de Bibliografia de la UIS que, fins el 1990, va editar nou números de la revista *Bibliografia Espeleològica Hispànica*, amb més de 5.400 recensions bibliogràfiques.

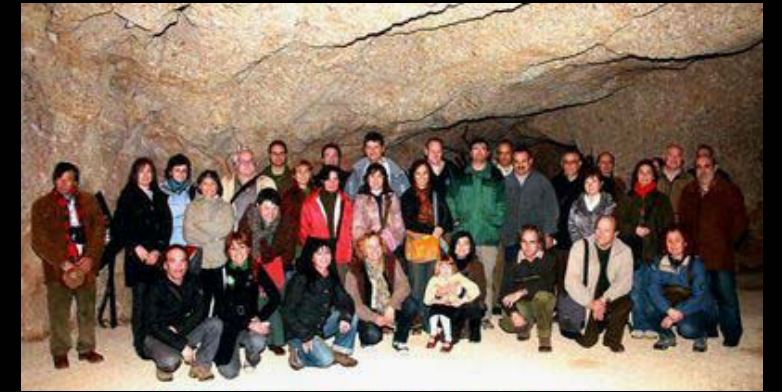
Ha participat en diversos congressos internacionals i és autor de més de 120 articles d'espeleologia i més de 90 de biologia.

2008. Amb Jordi Comas al laboratori d'artròpodes del Museu de Ciències Naturals de Barcelona. Foto: Lluís Auroux.

Es va jubilar el 2009 i va rebre el reconeixement per part dels seus companys del Museu de Ciències Naturals per la seva inestimable tasca de tants anys.

L'Oleguer Escolà és tot un referent per a la biospeleologia catalana i per l'espeleologia, on ha destacat com explorador, topògraf, estudiós del carst i divulgador.

La seva personalitat i el seu peculiar sentit de l'humor, sovint irreverent i heterodoxe, el fan ser un personatge, estimat, genial i únic.

2009. Celebrant la jubilació de l'Oleguer dins la Cova de la Font Major (Espluga de Francolí).

2012. Amb Floren Fadrique a l'avenc de la Lampe (Pla del Perellòs, Ôpol, France). Foto: Pere Cantons.

2011. Amb el Dr. Joaquim Mateu al Museu de Ciències Natural de Barcelona. Foto: Lluís Auroux.

[Veure bibliografia](#)

Dades proporcionades per:
Lluís Auroux i Jordi Lloret

Data de publicació: 05.10.2014